

Sygn. akt IX Ka 598/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu – IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Jarosław Sobierajski

Protokolant st. sekr. sądowy Michał Kozłowski

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) w T. A. P.,

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2020 r.

sprawy ***K. I., oskarżonego z art. 300 § 2 kk*** oraz ***A. O., oskarżonej z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 2 kk***,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obojga oskarżonych oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego,

od wyroku Sądu Rejonowego w T.z dnia 10 maja 2019 roku sygn. (...).

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w T.) na rzecz adwokatów K. B. i A. N. kwoty po 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych oraz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. od kosztów sądowych za II instancję i wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

IV. koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym oskarżyciel posiłkowy ponosi we własnym zakresie.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 598/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w T.o sygn.(...) z dnia 10 maja 2019 r.

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	A. O.	uprzednia niekaralność oskarżonej	aktualna karta karna	529
2.1.1.2.	A. O., K. I.	zmiana nazwy oskarżyciela posiłkowego z Zakład Usług (...) sp. z o.o. sp.k. na (...) sp. z o.o.	informacja z Krajowego Rejestru Sądowego	531-536
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.1.1.1	aktualna karta karna	wystawiona przez uprawniony podmiot
2.1.1.2	informacja z Krajowego Rejestru Sądowego	wydruk z właściwego rejestru

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzuty zmierzające do podważenia ustalenia, że oskarżony sprzedał samochód marki T. w okresie od 16 stycznia 2012 r. do 26 lipca 2012 r. z zamiarem udaremnienia wykonania ugody oraz uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela (pkt 1 a-e apelacji obrońcy oskarżonego)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Skarżący niezasadnie wywodził, że w wyniku dokonania błędnej oceny wiarygodności i znaczenia		

zgromadzonych dowodów sąd meriti niesłusznie uznał, że w ich świetle niewątpliwym było, że nie polegały na prawdzie twierdzenia oskarżonego, iż sprzedał ww. samochód w dniu 16 stycznia 2012 r. swojej szwagierce, a jego celem nie było udaremnienie zaspokojenia pokrzywdzonego, którego należności zamierzał spłacić ze środków, na których uzyskanie liczył, tylko uzyskanie gotówki na wypłacenie wynagrodzeń pracownikom.

Przeprowadzona przez sąd meriti analiza nie wykazywała błędów logicznych, ani nie naruszała wskazań wiedzy, czy doświadczenia życiowego. Stwierdzenie, że oskarżony wyrejestrował ww. samochód dopiero w lipcu 2012 roku, a w marcu 2012 roku komornikowi, który prowadził przeciwko niemu egzekucję, nie był w stanie udzielić informacji, komu miał sprzedać ów pojazd i nie okazał żadnych dokumentów potwierdzających ten fakt (np. dokumentującej to faktury VAT), choć kupcem była jego szwagierka, której dane znał, w połączeniu z faktem, że oskarżony w gruncie rzeczy jeszcze w marcu 2012 roku użytkował ów pojazd, cena jego sprzedaży została ustalona w wysokości zaledwie niespełna połowy wartości pojazdu, zaś A. O., która go kupiła, sama znajdowała się w trudnej sytuacji materialnej, w pełni uzasadniało przyjęcie, że do zbycia samochodu marki T. przez oskarżonego doszło później, niż twierdził, a dokonanie tej czynności miało na celu pokrzywdzenie spółki (...). Wymienione okoliczności, oceniane logicznie z uwzględnieniem wskazań doświadczenia życiowego, jednoznacznie wskazywały na to,

że wyjaśnienia nieprzyznającego się do winy oskarżonego nie zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności.

Wbrew temu, co twierdził skarżący, dowody wskazane w apelacji nie stwarzały wcale wątpliwości, czy przedstawiona przez oskarżonego wersja wydarzeń nie polegała jednak na prawdzie.

Fakt, że z faktury VAT dokumentującej sprzedaż T. A. O. wynikało, że czynność ta miała miejsce w styczniu 2016 roku nie był wystarczający do przesądzenia spornej w sprawie kwestii momentu dokonania zbycia przez oskarżonego ww. pojazdu. Dokument ten sporządzony został samodzielnie przez oskarżonego. Działając w porozumieniu z nabywcą auta miał on zatem w gruncie rzeczy możliwość wpisania w jego treści dowolnej daty. Dodatkowo, istnienie wspomnianej faktury VAT wyszło na jaw dopiero w listopadzie 2012 roku. Natomiast w marcu 2012 roku, gdy komornik próbował przeprowadzić z niego egzekucję, oskarżony nie tylko nie okazał mu ww. dokumentu, by uwiarygodnić swoje twierdzenia o tym, że wbrew temu, co sugerowała okoliczność, że był on przez niego użytkowany, pojazd ów od pewnego czasu stanowił własność osoby trzeciej, ale w ogóle nie skonkretyzował nawet okoliczności w jakich nastąpiło przejście jego własności. Zachowanie takie było nietypowe jak na dłużnika, który korzystając z uprzejmości nabywcy auta, nadal użytkował sprzedany przez siebie dwa miesiące wcześniej pojazd. Naturalnym ze strony niemającej nic do ukrycia osoby, która przed zawarciem ugody sprzedała element swojego majątku, by wypłacić wynagrodzenia

pracownikom, byłoby ujawnienie tożsamości nabywcy auta, która była mu doskonale znana z racji tego, że była nim jego szwagierka, ale i okazanie komornikowi w celu potwierdzenia zaistnienia tego zdarzenia istniejących dokumentów, do których bez trudu mógł mieć dostęp, gdyż pozwalałoby mieć pewność, że samochód nie zostanie zajęty w toku egzekucji. Bierności oskarżonego, który dodatkowo przekonywał, że przez blisko pół roku był tak zajęty, że nie miał czasu dopełnić obowiązku wyrejestrowania pojazdu, nie dało się logicznie wytłumaczyć w żaden inny sposób, niż tym, że transakcja w rzeczywistości wcale nie została dokonana w styczniu 2012 roku. W świetle ww. okoliczności nieprawdopodobne było, by wskazana w fakturze VAT data dokonania transakcji sprzedaży była zgodna z rzeczywistością.

Fakt, że z zeznań N. I. wynikało, że T. została sprzedana w styczniu 2012 roku nie pozwalał na rozwianie ww. wątpliwości. Nawet abstrahując od tego, że jako żona oskarżonego miała ona interes w tym, by złożyć korzystne dla niego zeznania i okoliczności tej, oceniając ich wartość, jako probierza wiarygodności twierdzeń oskarżonego nie sposób było pominąć, na uwadze mieć należało, że jej wiedza o momencie sprzedania auta miała pochodzić wyłącznie z oświadczeń oskarżonego.

Podstaw do przyjęcia, że oskarżony na pewno zgodnie z prawdą przedstawił okoliczności sprzedaży samochodu nie dawały też wcale zeznania J. R.. Rzeczywiście brak było podstaw, by odmówić dania im wiary. Rzecz jednak w tym, że wynikająca z nich okoliczność,

że pracownicy oskarżonego w grudniu 2011 roku nie otrzymali wynagrodzeń, nawet biorąc pod uwagę, że ww. świadek mówił również o tym, że oskarżony twierdził, że będzie musiał sprzedać samochód, aby uzyskać środki na ich wypłatę, nie powalała na rozsądne stwierdzenie, że na pewno tak zrobił właśnie w styczniu 2012 roku, w sytuacji, gdy taka wersja wydarzeń była - zważywszy na ustalone okoliczności - nieprawdopodobna w świetle wskazań logiki i doświadczenia życiowego, a oskarżony odbywając rozmowę z J. R. mógł po prostu starać się uspokoić pracowników, zaś szczegółowe przedstawianie im rozmiaru swoich kłopotów gospodarczych, w tym zadłużenia wobec innych podmiotów i perspektyw na jego spłatę, nie służyło temu celowi. Sprzedanie samochodu T. za kwotę o ponad połowę niższą niż jego wartość i to szwagierce, z którą nie utrzymywał bliższych kontaktów i której sytuacji gospodarczej bliżej nie znał, było nieopłacalne z ekonomicznego punktu widzenia. Ów samochód stanowił główny składnik majątku oskarżonego, na którym ciążyło zadłużenie nie tylko wobec pokrzywdzonego i pracowników, ale i innych podmiotów. Nieprawdopodobne było, by będąc osobą mającą doświadczenie w prowadzeniu działalności gospodarczej i znajdując się w tak tragicznym położeniu, że w celu spłaty zobowiązań musiał wyzbywać się składników majątku, zdecydował się sprzedać go na tak niekorzystnych warunkach, bez podjęcia próby zbycia go "przy skorzystaniu z odpowiednich serwisów". Przygotowanie oferty wymaga wprawdzie faktycznie pewnego wysiłku, jednakże

wysokość możliwego do osiągnięcia zysku, nawet przy uwzględnieniu konieczności nieznacznego obniżenia ceny, np. z uwagi na potrzebę dokonania napraw, zrekompensowałyby te niedogodności. O tym, jak proste było w praktyce znalezienie nabywcy gotowego uiszczyć kwotę rzędu rzeczywistej wartości pojazdu najlepiej świadczyła okoliczność, że nabywców bez trudu znalazła A. O..

Chybione było również twierdzenie, że sądowi meriti umknęło, że za przyjęciem, iż na prawdzie polegały wyjaśnienia oskarżonego, który zapewniał, że nie dokonał sprzedaży T. po to, by uniknąć zaspokojenia z niego pokrzywdzonego, tylko uzyskać pieniądze na spłatę innych zobowiązań, przemawiały zeznania A. S. oraz R. S. i R. S.. Nawet gdyby przyjąć, że w całej rozciągłości rzetelnie opisali oni okoliczności, w jakich doszło do odsprzedaży samochodu T. przez A. O., nie dawałoby to podstaw do przyjęcia, że wyjaśnienia oskarżonego polegały na prawdzie. Brak było wątpliwości co do tego, że transakcja ta została zawarta. Okoliczność, że to A. O. brała w niej udział nie przesądzała natomiast wcale o niewinności oskarżonego. Biorąc pod uwagę, że formalnie nie był on już właścicielem ww. samochodu, naturalnym było, że nie podejmował on osobiście żadnych czynności w związku z jego sprzedażą przez A. O., bo nie był do tego uprawniony. Jeśli natomiast sprzedał on szwagierce ów samochód po zaniżonej cenie, by usunąć go spod egzekucji prowadzonej przez pokrzywdzonego, samodzielna odsprzedaż przez nią auta za kwotę równą jego wartości i przekazanie mu przez nią nadwyżki ponad kwotę, którą sama musiała przeznaczyć

na zakup ww. auta, sprawiała, że ze sprzedania jej auta oskarżony osiągnął same korzyści.		
Wniosek		
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
3.2.	Zarzuty zmierzające do wykazania, że nawet zachowanie się przez oskarżonego w taki sposób, jak ustalił sąd meriti, nie mogło prowadzić do przyjęcia, że dopuścił się on przestępstwa z art. 300 § 2 kk (pkt 2 a-b apelacji obrońcy oskarżonego)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Skarżący nie miał racji twierdząc, że sąd meriti błędnie uznał, że zachowanie oskarżonego, polegające na sprzedaży zagrożonego zajęciem składnika majątku w postaci samochodu, prowadziło do zaistnienia skutku wymaganego dla bytu przestępstwa z art. 300 § 2 kk. Z poczynionych ustaleń jednoznacznie wynikało, że w ocenie sądu w realiach sprawy skutkiem tym miało być nie udaremnienie, tylko uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela.		

Bezspornym natomiast było, że dokonanie sprzedaży T. przez oskarżonego skutkowało tym, że samochód ten znalazł się poza majątkiem oskarżonego i jego wierzyciel, którym był pokrzywdzony, utracił w związku z tym możliwość skierowania do niego egzekucji, a tym samym i zaspokojenia w ten sposób swoich roszczeń potwierdzonych zawartą z nim ugodą. To mające miejsce później, podjęte przez pokrzywdzonego w reakcji na tę sytuację, działania (wniesienie pozwu o uznanie umowy za bezskuteczną) doprowadziły w 2014 roku do uznania umowy sprzedaży za bezskuteczną.

To, że wartość samochodu była niższa, niż kwota roszczenia pokrzywdzonego oznaczało jedynie tyle, że jego sprzedaż nie udaremniła zaspokojenia pokrzywdzonego (a więc nie wyłączyła w całości możliwości zaspokojenia pokrzywdzonego, który uzyskując całą kwotę ze sprzedaży samochodu i tak nie pokryłby całości roszczenia), tylko uszczupliła jego zaspokojenie. Sąd meriti, który przyjął, że zachowanie oskarżonego udaremniłoby wykonanie ugody mającej na celu doprowadzenie do spłaty całej należności i spowodowało tym samym wymagany dla bytu przestępstwa z art. 300 § 2 kk skutek w postaci uszczuplenia zaspokojenia pokrzywdzonego, trafnie odnotował tę okoliczność.

Próba podważania prawnej oceny zachowania oskarżonego poprzez wskazywanie, że z uwagi na treść art. 1025 kpc nie można było przyjąć, że doprowadziłoby ono do udaremnienia zaspokojenia pokrzywdzonego, gdyż i tak nie

<p>zostałby on zaspokojony w pierwszej kolejności, była w tej sytuacji kompletnie chybiona. Podniesione w tym kontekście twierdzenia skarżącego, które ograniczyły się do przytoczenia wyłącznie treści ww. przepisu i nie zostały wsparte analizą sytuacji oskarżonego (wskazaniem, że faktycznie miał on dłużników należących do wyższych, niż pokrzywdzony, kategorii i to na kwoty wyłączające przyjęcie, że pokrzywdzony zdołałby uzyskać kwotę mogącą realnie wpłynąć na zaspokojenie swoich roszczeń), nie stwarzały też wątpliwości, czy sprzedaż samochodu w ogóle miałaby wpływ na zaspokojenie pokrzywdzonego (tj. skutkowała uszczupleniem jego zaspokojenia).</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzuty zmierzające do wykazania rażącej niewspółmierności orzeczenia o konsekwencjach popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu (zarzut C z apelacji obrońcy oskarżonego oraz zarzuty apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wniesionej przeciwko obojgu oskarżonym)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Jeśli chodziło o orzeczenie o konsekwencjach popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu, to nie mogło ono zostać uznane ani za rażąco surowe w rozumieniu art 438 pkt 4 kpk - jak twierdził jego obrońca, ani za zbyt łagodne - jak utrzymywał pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Wymierzona oskarżonemu kara 7 miesięcy ograniczenia wolności uwzględniała należycie całokształt relewantnych dla wymiaru kary okoliczności dotyczących osoby oskarżonego i popełnionego przez niego czynu.</p> <p>Występek oskarżonego rzeczywiście nie jawił się jako błahy. Trafne było jednak przyjęcie, że pomimo tego, iż świadomie podjął on działania godzące w interesy swojego wierzyciela, a tym samym w tak istotne dobro, jakim jest bezpieczeństwo obrotu prawnego, a zbyty przez niego składnik majątku wart był kilkadziesiąt tysięcy złotych, to zasługiwał on na wymierzenie mu kary łagodniejszego rodzaju, niż kara pozbawienia wolności przy skorzystaniu z przewidzianej w art. 37a kk możliwości. Bagatelizowana przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okoliczność, że oskarżony był osobą niekaraną, świadcząca o tym, że popełniony czyn był incydem, a oskarżony nie wykazuje nieprzejednanego stosunku do porządku prawnego, w pełni uzasadniała stwierdzenie, że wymierzenie mu kary pozbawienia wolności, będącej karą najsurowszego rodzaju, nie jest konieczne do zapewnienia realizacji wszystkich celów postępowania, tj.</p>	

zarówno tych wobec niego, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ograniczenia wolności w wysokości 7 miesięcy adekwatna była nie tylko do zawinienia oskarżonego, ale i społecznej szkodliwości jego czynu, ocenianej przy uwzględnieniu całokształtu przywołanych przez niego okoliczności relewantnych z punktu widzenia art. 115 § 4 kk. Postawa procesowa oskarżonego, który miał prawo do obrony, nie stanowiła podstawy do zaostrzenia wymiaru kary wobec niego.

O rażącej niewspółmierności orzeczenia o konsekwencjach popełnienia czynu - wbrew temu, co wynikało z apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego - nie sposób było też mówić z uwagi na fakt, że oskarżony nie został zobowiązany zaskarżonym wyrokiem do wykonania ugody zawartej z pokrzywdzonym. Jakkolwiek zobowiązanie takie z pewnością przyczyniłoby się do zapewnienia realizacji wychowawczych celów postępowania oraz zabezpieczenia słusznych interesów pokrzywdzonego, to z uwagi na treść art. 34 § 3 kk, z którego wynika, że wymierzając karę ograniczenia wolności, sąd meriti może orzec jedynie obowiązki, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 2-7a kk, jego nałożenie na oskarżonego było niemożliwe.

Zmiany kary niezasadnie domagał się też obrońca oskarżonego. Jeszcze łagodniejsze potraktowanie oskarżonego - czy to poprzez orzeczenie kary ograniczenia wolności w niższej wysokości, czy tym bardziej kary grzywny, której konieczność uiszczenia obciążałaby dodatkowo finanse

oskarżonego, który w pierwszej kolejności winien wygospodarować środki na zaspokojenie roszczeń pokrzywdzonego - było wykluczone z uwagi na wysokość szkody i zawinienie oskarżonego.

Na pełną aprobatę zasługiwało również orzeczenie o konsekwencjach popełnienia czynu przypisanego A. O., zakwestionowane przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Orzeczona wobec niej kara, niższa niż ta wymierzona oskarżonemu, trafnie uwzględniała to, jaką rolę odegrała ona w uszczupieniu zaspokojenia pokrzywdzonego. Adekwatna była też do zawinienia oskarżonej, która świadomie wzięła udział w zaplanowanym przedsięwzięciu mającym na celu pokrzywdzenie spółki (...) oraz społecznej szkodliwości jej czynu. Podobnie jak występki oskarżonego, z uwagi na przywołane w apelacji okoliczności, nie był on bynajmniej czynem błahym. Jednakże mając na uwadze okoliczność, że popełnione przestępstwo miało charakter incydentu, oskarżona nigdy wcześniej nie dopuściła się ani przestępstwa skierowanego przeciwko obrotowi gospodarczemu, ani innym dobrom prawnym, zasadne było przyjęcie, że do wdrożenia jej do przestrzegania prawa nie było konieczne orzekanie kary pozbawienia wolności, a kara łagodniejszego rodzaju, jaką jest kara ograniczenia wolności, w wymiarze 6 miesięcy, należyście zapewni realizację celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego niezasadnie twierdził, że uprzednia niekaralność oskarżonej nie powinna mieć istotnego wpływu

<p>na wybór sankcji. Stanowiła ona pozytywny czynnik prognostyczny, pozwalający na uznanie, że kara ta wystarczająca będzie do powstrzymania oskarżonej przed powrotem do przestępstwa.</p> <p>Z uwagi na treść art. 34 § 4 kk również i wobec niej wykluczone było orzeczenie obowiązku wykonania orzeczenia sądowego na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk.</p>			
Wniosek			
	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="574 790 1024 994"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny </td> <td data-bbox="1024 790 1474 994"></td> </tr> </table>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie oskarżonego oraz o konsekwencjach popełnienia przypisanego mu czynu	

Rozstrzygnięcie o konsekwencjach czynu przypisanego oskarżonej	
Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy	
<p>Obrońca oskarżonego niezasadnie twierdził, że sąd meriti błędnie uznał, że w świetle zgromadzonych dowodów niewątpliwym było, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa. Ani jego zastrzeżeń co do prawidłowości oceny zgromadzonych dowodów, ani zarzutów obrazy prawa materialnego w związku z prawną oceną jego zachowania, nie sposób było podzielić.</p> <p>Wymierzona oskarżonemu kara 7 miesięcy ograniczenia wolności stanowiła trafną reakcję karną na przypisane mu przestępstwo. Nie była ani zbyt surowa w rozumieniu art 438 pkt 4 kpk - jak twierdził obrońca oskarżonego, ani zbyt łagodna w rozumieniu art 438 pkt 4 kpk - jak utrzymywał pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.</p> <p>Na pełną aprobatę zasługiwało również orzeczenie o konsekwencjach popełnienia czynu przypisanego oskarżonej. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego niezasadnie kwestionował je jako zbyt łagodne w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk domagając się jego zmiany poprzez orzeczenie wobec niej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby oraz nałożenia obowiązku próby w postaci zobowiązania jej do realizacji orzeczenia sądu. Jego odnoszące się do tej kwestii zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu.</p>	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwi ęz le o powodach zmiany	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
<i>Zapłatywiania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
<i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<i>Koszty Procesu</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	O kosztach obrony oskarżonych z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono w oparciu o przepisy § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j.Dz.U.2019.18).
III	Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd odwoławczy zwolnił oskarżonych oraz oskarżyciela posiłkowego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, albowiem przemawiała za tym ich sytuacja materialna, a w przypadku oskarżyciela posiłkowego także względy słuszności.
IV	Stosownie do art. 633 kpk w zw. z art. 636 § 2 kk sąd odwoławczy orzekł, że koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym oskarżyciel posiłkowy, który w tym zakresie przegrał sprawę, ponosi we własnym zakresie.

PODPIS

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o konsekwencjach popełnienia czynu wobec obojga oskarżonych
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana